

REĢIONA PREZIDIJA VĒSTĪJUMS

Vai tu Mani mīli?

Šī Kristus un apustuļa Pētera saruna skaidri parāda, ka mūsu gatavība dalīties evaņģēlijā ar citiem ir tiešs mūsu mīlestības atspoguļojums pret Glābēju: „Simani, Jāņa dēls, vai tu Mani mīli?” „Tiešām, Kungs, Tu zini, ka es Tevi mīlu!” „Gani Manas avis!” (Jāņa 21:15–17).

Jautājums, kuru šodien Kristus uzdod mums katram personīgi, ir: „Vai TU mīli Mani pietiekami, lai aicinātu citus mācīties par Mani?” Lūdzu, atbildiet paši sev uz šo jautājumu. Nosaķiet, vai jūsu mīlestība pret Dievu un līdzcilvēkiem ir pietiekami stipra, lai aicinātu viņus sekot Kristum.

Pravietis Džozefs Smits mācīja: „Virietis [vai sievietē], kas pilns mīlestības pret Dievu, nav mierā ar svētībām tikai savai ģimenei vien, bet viņš domā par visiem pasaules cilvēkiem, dedzīgi vēlēdamies svētīt visu cilvēci” (Joseph Smith, HC, 4. sēj., 227. lpp.). Kad mēs pievienojamies Baznīcai, mēs bijām „gatavi uzņemties Jēzus Kristus Vārdu”, būdami ar „apņēmību kalpot Viņam līdz galam” (M&D 20:37). To darot, mēs apsolījām ļaut „lai [mūsu] gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga [mūsu] labos darbus un godā [mūsu] Tēvu, kas ir debesīs” (Mateja 5:15–16). Tādējādi mēs apsolījām NELIKT savu ticību un piederību Baznīcai zem pūra, bet gan lukturī! Tas Kungs uzrunā arī mūs, kad Viņš pavēl Oliveram Kauderijam „turpināt nest Manu Vārdu pasaules

un arī baznīcas priekšā. Un viņam nav jādomā, ka viņš var pateikt pietiekami Manā lietā. Un visos laikos un visās lietās, un visās vietās viņš vērs savu muti un sludinās Manu evaņģēliju kā ar bazūnes balsi, gan dienu, gan nakti” (M&D 24:10–12).

Prezidents Ezra Tafts Bensons mācīja: „Mums visiem ir šī lielā atbildība. Mēs nevaram no tās izvairīties. Lai neviens virietis vai sieviete nedomā, ka dzīvesvietas, sabiedriskā stāvokļa, nodarbošanās vai statusa dēļ mēs esam atbrīvoti no šī pienākuma. Dabība Tā Kunga Baznīcā ir dāvana un svētība, kuru Tas Kungs mums ir devis mirstībā, un Viņš sagaida, lai mēs dalītos šajās svētībās ar tiem, kam tās nav” (prezidents Ezra Tafts Bensons, 1985. gada aprīļa vispārējā konference).

Mūsu gatavība dalīties evaņģēlijā, aicinot citus nākt uz Baznīcu, lasīt Mormona Grāmatu, apmeklēt ģimenes mājvakarus vai satikties ar misionāriem, atspoguļo mūsu mīlestību pret Glābēju tikpat lielā mērā, kā mūsu mīlestību pret līdzcilvēkiem. Elders Rasels M. Balards mācīja: „Jums nav jābūt sabiedriskam cilvēkam vai daiļrunīgam, pārliecinošam skolotājam. Ja jums ir nezūdoša mīlestība un cerība, Tas Kungs ir apsolījis, ka . . . „jūs nebūsiet apjukuši cilvēku priekšā; [un] jums tiks dots . . . tajā pašā brīdī, kas jums būs jāsaka” (elders Rasels M. Balards, 2013. g. okt. vispārējā konference).

Prezidents Jorgs Klebingats,
1. padomnieks Austrumeiropas
reģiona prezidijā

Aizstāsim savas bailes ar mīlestību un lūgšim pēc drosmes aicināt citus rīkoties. Ticība Jēzum Kristum ļauj mums attīstīt ieradumu — pastāvīgi, nesamāksloti un draudzīgi aicināt citus mācīties vairāk par Jēzus Kristus atjaunoto evaņģēliju. Kad vien iespējams, ņemsim līdzi brošūras, ielūgumu kartiņas vai pat *Liahonas* vai Mormona Grāmatas eksemplārus. Mūsu rīta lūgšanās ticībā lūgšim Debesu Tēvu vadīt mūs pie kāda cilvēka, kuru mēs varam aicināt rīkoties. Un vienmēr atcerēsimies: tāpēc, ka cilvēkiem ir rīcības brīvība, mēs nevaram „likt” citiem būt ieinteresētiem evaņģēlijā vai vēlēties kristīties. Taču mēs varam aicināt citus uzsākt atklājumiem pilnu ceļojumu. Lai ikviens no mums apņemas nesamāksloti un draudzīgi aicināt citus mācīties par atjaunoto Jēzus Kristus evaņģēliju! Mēs gūstam panākumus tad, kad aicinām!

Kaut mēs visi uzklāsim prezidenta Tomasa S. Monsona vārdus: „Kaut mēs vienmēr būtu drosmīgi un gatavi pastāvēt par savu ticību, un, ja tādēļ mums nāktos stāvēt vieni, kaut mēs varētu to darīt drosmīgi, saņemot spēku no apziņas, ka patiesībā mēs nekad neesam vieni, kad stāvam kopā ar Debesu Tēvu” (prezidents Tomass S. Monsons, 2011. g. okt. vispārējā konference).

Kaut jūs dzīvotu un rīkotos tā, ka tie, kas nepazīst Viņu, vēlētos Viņu iepazīt, jo viņi pazīst jūs! ■

Baznīcas pārstāvja uzruna piektajā Tradicionālo reliģiju vadītāju kongresā

Austrumeiropas Sabiedrisko attiecību departaments

Elders Klebingats uzstājas pasaules reliģiju kongresā

Elders Jorgs Klebingats no Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas pirmā Septiņdesmito kvoruma un Austrumeiropas reģiona prezidija šomēnes uzstājās pasaules reliģiju vadītāju kongresā, kas notiek reizi trijos gados, kļūdams par otro oficiālo Baznīcas pārstāvi, kurš tajā uzstājies. 2009. gadā šajā kongresā uzstājās elders Pauls B. Paipers no pirmā Septiņdesmito kvoruma, kurš pavadīja elderu Klebingatu arī šogad.

Starp šī gada kongresa dalībniekiem bija Kazahstānas prezidents Nursultans Nazarbajevs, ANO ģenerālsēkretārs Bans Kimūns, Jordānijas karalis Abdullahs II, Somijas prezidents Sauli Nīniste, Etiopijas prezidents Mulatu Tešome un dažādu kristīgo konfesiju, islāma, jūdaisma, budisma, daoisma, hinduisma, sintoisma un zoroastrisma pārstāvji, kā arī vairāki NVO pārstāvji. Kopumā bija ieradušās 80 delegācijas no 42 valstīm. Romas katoļu Pāvestu šajā kongresā pārstāvēja Žans Luiss Pjērs Taurans no Francijas — Katoļu baznīcas kardināls

un Pontifikālās starpreliģiju dialoga padomes prezidents Romas Kūrījā.

Šī gada kongresa tēma bija dialoga, savstarpējās cieņas un

sapratnes veicināšana pasaules reliģiju vadītāju vidū. Elders Klebingats, uzstājoties kongresā, norādīja, ka, „lai izveidotu šādas attiecības, kas galu galā vedinātu uz mieru, drošību un harmoniju visā pasaulē, „mums jāuztver nopietni tas, ko sakām. Mums jājūt patiesas rūpes citam par cita labklājību un jālobo labi nodomi attiecībā citam pret citu.” Vēl viņš vērsa uzmanību uz to, ka miers, drošība un harmonija ir panākama, vienkārši cenšoties nedaudz vairāk iepazīt citam citu. „Es aicinu ikvienu no mums turpināt mācīties citam no cita, censties izprast citam cita mācības un uzskatus, lai varētu atklāt mūsu dažādo reliģisko pārliecību būtību un vērtību. Patiesas, uz pareizu informāciju balstītas zināšanas palīdzēs gaisināt bailes,” aicināja elders Klebingats. ■

VIETĒJĀS ZIŅAS

Apgabala konference

Velga Senkāne, Baltijas misija

2015. gada 30. un 31. maijā notika kārtējā pusgada Latvijas apgabala konference, kurā prezidēja Baltijas misijas prezidents Deivids Hārdings. Sestdien bija apmācība priesterības nesējiem un māsām, bet 18.00 — kopējā sapulce pieaugušajiem. Neparasti bija tas, kā Ēlijas Gars valdīja šajās apmācībās. Māsas tika apmācītas un iedvesmotas ģimenes vēstures darba veikšanai, dienasgrāmatu rakstīšanai un apmeklējošo māsu kalpošanai. Un, cik pārsteidzoši

bija tas, ka vakara sesijas runātāji arī bija izvēlējušies līdzīgas tēmas. It īpaši pēc prezidenta Hārdinga emocionālās uzrunas par ģimenes vēstures un tempļa darba svēto nozīmi iepriekšējo un nākamo paaudžu saistīšanā un glābšanā, Latvijas svētie devās mājās iedvesmoti un apņēmības pilni kalpot ar lielāku uzcītību un meklēt savus radurakstus.

Svētdienas sapulce turpināja un pastiprināja Latvijas svēto garīgo iedvesmošanu. Latvijas apgabala

Māsas ar izveidoto karti, kurā norādītas viņu senču dzīvesvietas.

Konferences dalībnieki

prezidents Gvido Senkāns, pamatojot ar Svēto Rakstu pantiem, dziļi atklāja tēmu par grēku un vajībām, un atšķirībām starp tiem. Šo tēmu par svēto pilnveidošanos turpināja arī pirmais padomnieks Rihards Fridbergs un citi runātāji. Noslēdzošais runātājs prezidents Hārdings uzsvēra

īpašo Svētā Vakarēdiena lomu mūsu saskarsmē ar Debesu Tēvu un pilnveidošanās procesā. Klātesošie varēja spēcīgi sajust Svēto Garu un, pateicoties Tam, saņemt atbildes uz saviem jautājumiem un lūgšanām, un doties mājās, garīgi stiprināti un iedvesmoti. ■

Rīgas jaunā lūgšanu nama būvniecības darbu uzsākšanas svinīgais pasākums

Latvijas apgabala prezidijs

2015. gada 9. aprīlī plkst. 18:00 vairāk nekā 80 svēto bija sapulcējušies uz svinīgu būvniecības darbu uzsākšanas pasākumu Rīgā, Lāčplēša ielā 73. Pirms dažām dienām tika saņemta būvatļauja, un tagad jau būvniecībai nav vairs nekādu šķēršļu.

Pasākumu vadīja apgabala prezidents Gvido Senkāns. Uz pasākumu bija uzaicināti Vita Polkovņikova, SIA „Sestais stils” projektētāja, Jānis Šperbergs, būvuzņēmēja SIA „Merks” valdes loceklis, Valdis Silenieks, SIA „Merks” būvdarbu vadītājs, Valdis Ligiers, apakšuzņēmēja „NAIBaltics”

Runā Latvijas apgabala prezidents Gvido Senkāns

pārstāvis, un zvērināts advokāts Uldis Judinskis, kurš palīdzēja Baznīcai gan iegādāties šo zemes gabalu, gan arī noslēgt nepieciešamos līgumus ar projektētājiem un būvniekiem.

Pasākums sākās ar ansambļa muzikālu priekšnesumu „Cik dižens Tu”, pēc kā ievada lūgšanu teica brālis Leonīds Marovs no Rīgas 2. draudzes.

Pirmais klātesošos uzrunāja Apgabala prezidents Gvido Senkāns. Viņš runāja par to, ka šī lūgšanu nama būvniecība ir vēl viens brīnums no Tā Kunga puses, kā arī Viņa mīlestības apliecinājums pret mums. Katru dienu pasaulē tiek nodots pa vienam jaunam lūgšanu namam, un Baznīcai visā pasaulē jau ir vairāk nekā 17 000 šādu lūgšanu namu. Dievs no Savas puses izdarīs visu, kas nepieciešams mūsu glābšanai, taču mums jāatceras,

ka svarīgāk par visu ir, lai mēs paši paliktu uzticīga tām derībām, ko esam noslēguši, un varētu saņemt tās svētības, ko Tas Kungs mums ir sagatavojis.

Pēc viņa pie klātesošiem ar īsu uzrunu vērsās projektētāja pārstāve Vita Polkovņikova. Viņa atzina, ka bijis ļoti patīkami strādāt šajā projektā, neskatoties uz visiem šķēršļiem, kas radās tā realizācijas gaitā, un ka projektētāji no savas puses ir darījuši visu, lai šī ēka būtu skaista, iederētos šajā vēsturiskajā pilsētas daļā, kā arī būtu ērta un patīkama tās lietotājiem.

SIA „Merks” valdes loceklis Jānis Šperbergs atzina, ka vienmēr ir kāda pirmā reize. Lai arī SIA „Merks” ir būvējis daudz un dažādu objektu, šī ir pirmā reize, kad tas būvēs lūgšanu namu. Viņš izteica pārliecību, ka celtnieki no savas puses darīs visu iespējamo, lai pēc kāda laika mēs visi, jau vēl kuplākā skaitā, varētu sapulcēties uz svinīgo lūgšanu nama atklāšanu.

Ansambļa uzstāšanās

Baltijas misijas prezidents Hārdings, vērsoties pie klātesošajiem, runāja par to, cik daudz cilvēku sapņu un vēlmju piepildījums būs šis lūgšanu nams. Visi misijas prezidenti, kas ir kalpojuši Latvijā pirms tam, ir domājuši par to un lūguši. Visi misionāri, kas ir kalpojuši Latvijā, ir iemilējuši Latviju un tās cilvēkus un vienmēr atceras to ar ilgām un mīlestību. Viņš arī izteica cerību, ka šis lūgšanu nams, stāvot šeit, pievērsīs cilvēku uzmanību, kuri,

iespējams, vēlēties vairāk uzzināt par To Kungu un nākt pie Viņa.

Pēc uzrunām bija darbu uzsākšanas ceremonija, kad uzaicinātie viesi, kā arī vietējie Baznīcas vadītāji ar savām dzīvesbiedrēm uzsāka simboliskos zemes rakšanas darbus. Pēc tam uzaicinātajiem viesiem tika pasniegtas nelielas piemiņas dāvaniņas, ansamblis izpildīja muzikālo numuru „Par šo skaisto pasauli”, un māsa Tamāra Ernštreite pasākuma noslēgumā teica lūgšanu. ■

Topošā sanāksmju nama attēls

Būvniecības darbu uzsākšanas ceremonijā

K Ā E S Z I N U

Šaubas un izvēle

Elders Lauris Sapožņikovs, Baltijas misija

Es studēju Rīgas Tehniskajā skolā, un man tolaik bija 17 gadu. Nākot mājās no skolas, es satiku misionāru, kurš runāja krievu valodā. Viņu sauca elders Eindžels (старейшина Энджел). Viņš runāja ar mani, un es isti viņu nesapratu. Viņš gribēja tikties ar mani un palūdza manu tālruņa numuru, taču es sameloju, ka man nav telefona, jo es nevēlējos tikties ar kādu nepazīstamu cilvēku. Tad es devos mājās.

Aptuveni pēc divām nedēļām es satiku uz ielas kādu citu misionāru. Viņš runāja latviešu valodā. Viņu sauca elders Haubs. Šoreiz es nolēmu noskaidrot, ko viņš un viņa pārinieks pastāstīs man par Dievu, tādēļ es piekritu tikties ar viņiem. Mums bija vairākas tikšanās. Viņi pat man palīdzēja ar angļu valodas mājasdarbu! Turklāt es vienu reizi apmeklēju ģimenes mājvakaru. Drīz vien viņi vaicāja, vai es vēlos kristīties. Es kādu brīdi padomāju un teicu, ka man jāpajautā manai mammai, jo es vēl nebiju 18 gadus vecs.

Kad es pārrados mājās un pavaičāju savai mammai par kristīšanos, viņa man apgalvoja, ka viņi tikai vēlas manu naudu un ka tā nav Dieva baznīca. Tādēļ uz misionāru jautājumu par kristīšanos es atbildēju noliedzīgi. Tomēr viņi joprojām vēlējās tikties ar mani, taču, kad viņi man zvanija, es pieklājīgi atteicu, ka neesmu pilsētā vai kaut ko tamlīdzīgu.

Vairākas nedēļas pēc tam, kad bija noraidījis aicinājumu kristīties, notika kaut kas savāds: man parādījās pirmie psoriāzes simptomi. Dermatologs izrakstīja zāles, taču tās man nepalīdzēja.

Pagāja trīs gadi, un psoriāze bija izplatījusies pa visu manu ķermeni. Tādēļ es sāku studēt par psoriāzi internetā un visur citur. Tur bija teikts, ka to nevar izārstēt un man tā būs visu dzīvi. Tad nu es biju nonācis pie izpratnes, ka mana dzīve ir sabojāta. Savas slimības un izskata dēļ es nevarēju atrast sievu un labu darbu, un cilvēki vienmēr centīsies izvairīties no manis. Kaut arī šī slimība nav lipīga, taču, ja cilvēks nezina, kas tā par slimību, pirmais iespaids ir biedējošs.

Es atceros to vakaru, kad devos gulēt. Es jutos nomācīts un atvēru savu atvilktni, lai tur noliktu savu telefonu, un tur pamanīju Mormona Grāmatu. Es atcerējos, ka man to bija iedevuši misionāri. Atcerējos par misionāriem un to, ko viņi bija man mācījuši par šo grāmatu un Dievu. Atcerējos, kā viņi man mācīja lūgt un aicināja mani lūgt par Mormona Grāmatu un lasīt to. Es zināju, ka nav augstāka spēka par Dievu, tādēļ es paņēmu to grāmatu un teicu Dievam: „Ja tā ir patiesa un ja Tu dzirdi mani, tad, lūdzu, ļauj man to zināt un palīdzi man tapt dziedinātam.” Tad es nospraudu mērķi: katru dienu izlasīt vienu nodaļu un katru dienu pirms lasīšanas lūgt Dievu.

Ar katru dienu man bija aizvien labākas sajūtas par Mormona Grāmatu. Taču brīnišķīgākais bija tas, ka mana slimība sāka izzust. Kādu dienu lasot Almas grāmatas 34. nodaļu, es sajutu vislielāko mīlestību visā savā dzīvē. Bija tā, it kā mani ieskautu kāds neredzams spēks. Es neko tādu iepriekš nebiju izjutis, tādēļ es zināju, ka tās nebija manas iedomas. Es zināju, ka tas bija no Dieva.

Lasot Mormona Grāmatu, es jutos apgaismots. Es vēlējos būt līdzīgs Almam un visiem tiem svētajiem, kas

Elders Lauris Sapožņikovs

aprstūti Mormona Grāmatā. Diemžēl mans darbs bija sliktā vidē, kurā es nevarēju garīgi augt, tādēļ es lūdzu Debesu Tēvam, lai Viņš sniegtu man vietu, kur visapkārt būtu svētie un es varētu garīgi augt.

Pēc trim mēnešiem mans brālis aicināja mani strādāt kopā ar viņu, un es varēju dzīvot ar viņu Rīgā. Pēc divām vai trim nedēļām es skatījos kādu televīzijas pārraidi, kur tika runāts par kosmosu, un tur tika nedaudz pieminēts arī Dievs. Pēc pārraides es domāju par misionāriem un plānoju, kā ar viņiem atkal satikties, jo tagad es vēlējos kristīties un es biju ieguvis liecību par Mormona Grāmatu. Mazāk nekā minūtes laikā, kad par viņiem iedomājos, iezvanījās tālrunis. Tas bija elders Brabazons. Viņš vaicāja, vai es vēlos atkal tikties ar viņiem, un es biju šokēts un teicu: „Jā!” Mēs norunājām tikšanos pēc divām dienām, taču nākamajā dienā es piezvanīju viņiem un vaicāju, vai var tikties jau šodien! Viņi padomāja, ka es jokoju un neatnākšu uz tikšanos, jo es visu laiku biju izvairījies no viņiem. Taču pēc trim nedēļām es tiku kristīts!

Tāds ir mans stāsts. Pēc kristībām joprojām bija grūtības un pārbaudījumi, un šaubas, taču, darot tās vienkāršās lietas, ko Dievs prasa no mums, es atklāju, ka pēc kāda laika es saņemu atbildi uz katru jautājumu un visas manas šaubas izgaist. Es arvien labāk un labāk sāku izprast Jēzus Kristus evaņģēliju. Laika gaitā es mainīju savu attieksmi pret Mormona Grāmatu un atradu tajā

apslēptus dārgumus. Tas izmainīja manu pasaules redzējumu, un šis izmaiņas notika no iekšienes — caur Garu.

Tagad es kalpoju misijā, un man vairs nav šaubu par to, ka šī Baznīca ir patiesa un ka mūsu Debesu Tēvs dzīvo, un ka Jēzus ir Kristus. Es to zinu, jo es esmu lūdzis, gavējis un rīkojies atbilstoši saņemtajām atbildēm. Esmu uzcītīgi studējis Mormona

Grāmatu, un es zinu, ka neviens cilvēks nevarētu šādu grāmatu uzrakstīt bez Dieva spēka. Es zinu, ka Džozefs Smits bija pravietis. Es to zinu, jo es esmu studējis par viņu un lūdzis par viņu, lai zinātu, ka viņš bija pravietis. Es zinu, ka viņš bija taisnīgs cilvēks ar vājībām un ka viņš paveica daudz laba un turpināja veikt taisnīgus darbus līdz pat savas dzīves beigām. ■

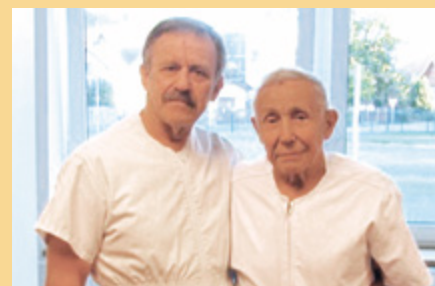
Pareizais lēmums

Vladimirs Filipovs, Baltijas misija, Rīgas Centra 2. draudze

Es iepazīnos ar Baznīcas misionāriem, Elderu Klārku un elderu Bolingbroku, kad viņi pienāca man klāt uz ielas un nedaudz pastāstīja par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas mācībām. Pēc mūsu sarunas es nolēmu apmeklēt dievkalpojumu un visu redzēt pats savām acīm. Dažu turpmāko mēnešu laikā es turpināju tikties ar misionāriem, apmeklēt baznīcu un mācīties Jēzus Kristus evaņģēliju.

Savas dzīves laikā esmu apmeklējis daudzas dažādas baznīcas un iepazīnies ar to mācībām, taču nekad nebiju pievienojies kādai no tām, jo es nejutu, ka tās būtu patiesas. Tiekoties ar misionāriem un lasot Mormona Grāmatu, es sajutu, kā manā dzīvē ienāk skaidrība un izpratne par notiekošo. Pateicoties savām sajūtām, es sapratu, ka tā ir patiesā Dieva baznīca uz Zemes mūsdienās un ka tieši šeit es iegūšu to, kā pietrūka manā dzīvē iepriekšējos 87 gadus. Es pieņemu lēmumu kristīties, un manas kristības notika 2014. gada

2. oktobrī. Dievs man apstiprināja, ka es esmu pieņēmis pareizu lēmumu. ■

Vladimirs Filipovs (pa labi) ar brāli Leonīdu Marovu savā kristību dienā

Svarīgais solis ceļā uz glābšanu

Sergejs Simonovs, Baltijas misija, Rīgas Centra 2. draudze

Nemot vērā manu smago raksturu, es meklēju tādus cilvēkus, kuri mani pieņemtu tādu, kāds es esmu. Manā dvēselē bija tukšums, un es

vēlējos to piepildīt ar kaut ko labu, nozīmīgu, piemēram, ar evaņģēlija vēstījumu. Es uz ielas satiku misionārus, un mēs runājām par Dievu. Tad es apmeklēju bezmaksas angļu valodas kursus, ko pasniedz misionāri savas kalpošanas ietvaros. Un, kaut arī todien es baznīcā bija pavisam neilgu laiku, nedaudz ilgāk par stundu, es izgāju no ēkas, būdams ar pārliecību, ka vēlos tur atkal atgriezties.

Bībelē teikts, ka kristības ir svarīgs

solis, lai cilvēks taptu glābts. Es jutu, ka man tas ir nepieciešams, un man jau sākotnēji bija vēlme kristīties. Cilvēki nāk uz baznīcu, ja viņi jūt tādu vajadzību. Un tā, lūk, es 32 gadu vecumā pieņemu šādu lēmumu. Sākot apmeklēt baznīcu, es pamanīju, ka izmainās mana dzīve. Tieši pēc tā es tiecos, jo agrāk man bija sajūta, ka laiks paiet velti un vajag kaut ko mainīt.

Misionāri palīdzēja man sagatavoties kristībām un saprast, kādēļ man nepieciešams kristīties. Es lasīju Mormona Grāmatu, un, jo vairāk es to lasīju, jo vairāk man tā iepatikās. Runājot ar misionāriem, es sāku labāk

Sergejs Simonovs

izprast, par ko tur tiek runāts. Kad misionāri man pavaicāja, vai es vēlos uzņemt Kristus vārdu, es nedaudz nobijos, jo apzinājos atbildību, kas saistīta ar kristīšanos. Taču es piekritu, jo es vēlējos mainīties uz labo pusi.

2014. gada 19. decembrī es kļuvi par Baznīcas locekli. Kopš tā laika es ne reizi vien esmu nonācis situācijā, kad man vajadzējis atcerēties to, ka man vienmēr jādzīvo tā, kā dzīvoja Jēzus Kristus. Tagad es zinu, kādam

man jābūt un kāds piemērs jābūda. Ja es darišu to, ko mācīja Jēzus, es varēšu saņemt svētības. Misionāri saka, ka visā, ko vien es daru, es varu sajūst Glābēja mīlestību. Un es zinu, ka tas patiešām tā ir. ■

VIETĒJO PĒDĒJO DIENU SVĒTO BALSIS

Pirmoreiz templī

No Rīgas Centra 2. draudzes vēstures

2014. gadā Rīgas Centra 2. draudzes locekļi kopā ar Latvijas apgabala lielo grupu (aptuveni 70 cilvēku) apmeklēja Stokholmas templi. Viņu vidū bija Diāna D., jauna meitene, kura uz templi devās kopā ar savu vectētiņu Leonīdu Marovu un pirmo reizi piedalījās kristību priekšrakstu veikšanā mirušo labā. Bija brīnīšķīgi redzēt viņas gaišo prieku, pateicoties iespējai piedalīties Tā Kunga darbā.

Latvijas apgabala grupas dalībnieki templī

Diāna D.

Lūk, ko viņa pastāstīja:

Pagājušajā gadā es pirmo reizi dzīvē apmeklēju templi. Es ļoti uztraucos, taču paldies tiem cilvēkiem, kuri mani atbalstīja. Templis ir kļuvis par manu mīļāko vietu uz Zemes. Kad pēc

priekšrakstu veikšanas es atgriezos viesnīcā, es ļoti gaidīju, kad es atkal varēšu doties uz templi un veikt priekšrakstus. Templis es izjutu mieru un klusumu. Liecību sanāksmē dzirdēju ļoti iedvesmojošas liecības, kas stiprināja manu

liecību. Esot kopā ar brāļiem un māsām, es sajutu vienotību un spēcīgu Svētā Gara ietekmi. Es nekad neaizmirsīšu to laiku! Man bija žēl doties projām, taču es noteikti atgriezīšos Tā Kunga namā! ■

Tā Kunga norādījumi mums

Anna Botvīnova: Savu patriarhālo svētību es saņēmu 2014. gada septembrī. Patriarhs Tomass Rodžerss lieliski runāja krievu valodā, viņš savulaik ir studējis krievu literatūru, tādēļ man ar šo cilvēku bija kas kopējs.

Es īpaši negatavojos šīs svētības saņemšanai. Taču kādu laiku pirms

šī notikuma es centos koncentrēties uz šīs svētības nozīmību, lai labāk uztvertu to, kas man tiks teikts, un pielietotu to savā dzīvē.

Svētības saņemšanas laikā es sajutos kā parasti, tomēr tajā pašā laikā — neparasti, jo šādu svētību iespējams saņemt tikai vienu reizi mūžā. Mani pārsteidza, ka svētībā tika teikts

daudz laba par mani un par manu nākotni. Pēc svētības saņemšanas es jutos ļoti labi. Es zināju, ka patriarhālā svētība būs sava veida ceļvedis manā dzīvē, taču labāk es to izpratu tikai pēc tam, kad biju saņēmusi svētību. Ilgu laiku es nepārlasīju savu patriarhālo svētību, jo uzskatīju, ka labi atceros visu, kas tajā teikts. Taču reiz, to pārļausot, es pamanīju, ka tajā teiktie vārdi nav nejausi — tie domāti tieši man.

Jūlija Cunska: Es savu patriarhālo svētību saņēmu 2014. gada 24. septembrī, un to man deva patriarhs Tomass F. Rodžerss.

Anna Botvínova

Jūlija Cunska

Kad es sasveicinājos ar patriarhu Rodžersu, es uzreiz sapratu, ka viņš ir ļoti īpašs cilvēks, kurš patiešām ir Baznīcas vadītāju iesvētīts, lai veiktu šo darbu ar Svētā Gara iedvesmu. Brīdī, kad tika paziņota mana izcelšme, es sajutu sirdī siltumu, un pēc tam svētības došanas laikā es arvien vairāk izjutu Dieva mīlestību pret mani. Viss, ko patriarhs teica, uzrunāja mani un trāpīja kā naglai uz galvas. Es sapratu, ka Debesu Tēvs patiešām pazīst mani un ka Viņš ļoti priecājas par to, ka esmu atzinusi Viņa Baznīcu

par patiesu. Es pārliecinājos par to, ka Viņam ir iecere man un ka man ir sagatavotas brīnišķīgas svētības. Tāpat man bija iespēja uzzināt par savas dzīves misiju, kurai Viņš mani ir sagatavojis un turpina sagatavot.

par patiesu. Es pārliecinājos par to, ka Viņam ir iecere man un ka man ir sagatavotas brīnišķīgas svētības. Tāpat man bija iespēja uzzināt par savas dzīves misiju, kurai Viņš mani ir sagatavojis un turpina sagatavot.

Dienu pirms svētības saņemšanas es gavēju un lūgšanās uzdevu Viņam tos jautājumus, kas mani uztrauca. Tomēr pēc tam es sapratu, ka Tas Kungs svētības laikā nevarēs atbildēt uz visiem maniem jautājumiem, un tas nemaz nav vajadzīgs. Tāpēc es vienkārši cerēju uz to, ka Viņš mani labāk pazīst un zina, ko man visvairāk nepieciešams dzirdēt.

par patiesu. Es pārliecinājos par to, ka Viņam ir iecere man un ka man ir sagatavotas brīnišķīgas svētības. Tāpat man bija iespēja uzzināt par savas dzīves misiju, kurai Viņš mani ir sagatavojis un turpina sagatavot.

Pateicoties patriarhālajai svētībai, nostiprinājās mana liecība, kā arī mana ticība tam, ka kādudien es spēšu saņemt Viņa vēlētas un apsolītās svētības un ka es nekad neiešu viena pa savu dzīves ceļu. Viņš vienmēr būs kopā ar mani. ■

Mīlestības darbs

Marina Harlamova, žurnāla „Liahona” sadaļas „Austrumeiropas reģiona ziņas” koordinatore

Ilgu gadu žurnāla „Liahona” Latvijas ziņu sadaļa iznāca ar māsu Ināras Jēginas (no Latvijas apgabala Rīgas 1. Centra draudzes) palīdzību un aktīvu līdzdalību. Taču šo numuru viņa vairs nevarēja izveidot slimības dēļ, un jūnijā viņa aizgāja mūžībā.

Gatavojot šo numuru, es bieži atcerējos Ināru un mūsu ciešo sadarbību. Redaktora aicinājums vietējo ziņu sadaļā prasa daudz rūpju: no sākuma materiāli tiek plānoti kopā ar priesterības vadītājiem, pēc tam tiek meklēti autori, fotogrāfi, tiek vāktas fotogrāfijas un raksti, kas tiek tulkoti dažādās valodās un rediģēti. Tas ir darbietilpīgs process, kas prasa labas valodu zināšanas, organizatoriskās spējas, precizitāti, pacietību, uzmanību un pats galvenais — smalku garīgo uztveri, lai saprastu, kas ir pats svarīgākais katram žurnāla numuram. Ināra lieliski tika galā ar šo sarežģīto aicinājumu, un, pateicoties viņas pūlēm, lasītāji varēja uzzināt par vietējiem jaunumiem, aizkustinošiem pieredzētiem stāstiem, lasīt Baznīcas locekļu un bijušo misionāru liecības, kuri dalās savās garīgajās atklāsmēs.

Līdztekus šim uzdevumam Ināra sekmīgi kalpoja Baltijas misijas sabiedrisko attiecību direktora atbildīgajā amatā, savulaik bija arī Latvijas apgabala

Ināra Jēgina

Palīdzības biedrības prezidente. Apustulis Pāvils aicina mūs kalpot tuvākajiem mīlestībā (Galatiešiem 5:13), un tieši tā kalpoja Ināra, pildot savus aicinājumus.

Ināru bieži varēja satikt templī, jo tur viņa atkal varēja kalpot brāļiem un māsām — tiem, kas bija atbraukuši kopā ar viņu, kā arī tiem, kas ir viņpus priekš kara. Templis viņai bija īpaša vieta, kur labāk uzklaut mums domāto Tā Kunga vārdu, kur mēs labāk varam pareizi noskaņot savas dvēseles, kur pieaug mūsu ticība un kur mēs atklājam sev jaunas garīgās perspektīvas.

Man tā ir liela svētība — pazīt šo lielisko sievieti, labsirdīgo un gudro māsu, gādīgo māti, uzticamo draugu. Aizvadot aiz priekš kara vairākus sev tuvus cilvēkus, es esmu sapratusi, ka katrs no viņiem ir atstājis man un citiem kādu garīgu vēstījumu, kas atspoguļo šī cilvēka dzīves pieredzi, meklējumus un darbus. Domājot par Ināras vēstījumu, es saskatu viņas stiprās ticības piemēru, kalpošanu tuvākajiem, nemitīgos centienus būt cienīgai Tā Kunga māceklei, balstot savu dzīvi uz visaugstākajām morāles vērtībām. ■